

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 stycznia 2022 r.

DIH-3.707.112.2021.AWS

DECYZJA DIH-III/20/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji (nr NRB-16/2021) Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy z dnia 28 października 2021 r. (nr akt kontroli: NRB.8361.163.2021), na mocy której przedsiębiorcy Panu Jarosławowi Kisielewskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: ART-MAG Jarosław Kisielewski w Bydgoszczy, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów – **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 20-21 września 2021 r. inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „*Kujawsko-Pomorskim WIIH*” bądź „*organem pierwszej instancji*”), działając na podstawie upoważnienia (nr NRB.8361.163.2021) z dnia 20 września 2021 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie komputerowym ... w Bydgoszczy, należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej: „*stroną*” bądź „*stroną postępowania*”, „*przedsiębiorcą*”).

Czynności kontrolne przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162) (zwanej dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”) nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

W toku kontroli stwierdzono, że strona udostępniała na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej przedsiębiorca prowadził sprzedaż detaliczną m. in. komputerów i akcesoriów komputerowych, kas fiskalnych, żarówek itp.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji (o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy), o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o *planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Ponadto, inspektorzy w toku kontroli ustalili, że kontrolowany przedsiębiorca nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza **art. 39 pkt 2** ww. ustawy.

Kontrolowany wyjaśnił w toku kontroli, że wypełniając obowiązek jako dystrybutor, zgodnie z ustawą z dnia 11 września 2015 r. o *zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym* (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), (zwaną dalej: „*ustawą o zużytym sprzęcie*”), nieodpłatnie przyjmował zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych, o ile sprzęt ten był tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje, co sprzęt sprzedawany.

Szczegółowe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 21 września 2021 r. (nr akt kontroli: NRB.8361.163.2021), znajdującym się w aktach sprawy. Do niniejszego Protokołu kontrolowany przedsiębiorca nie wniósł uwag, w przewidzianym na mocy art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, terminie. Kontrolowany nie przedłożył inspektorom

reprezentującym Kujawsko-Pomorski WIIH książki kontroli, wobec czego nie dokonali oni wpisu.

W dniu kontroli, tj. 20 września 2021 r., przedsiębiorca złożył oświadczenie o skali prowadzonego przedsiębiorstwa, z którego wynika, że jest tzw. mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu ustawy Prawo przedsiębiorców.

W dniu 21 września 2021 r. stwierdzono, że strona podjęła działania naprawcze i uwidoczniała brakujące informacje wynikające z przepisów ustawy o zużytym sprzęcie. Do materiałów z kontroli dołączono zdjęcie informacji, która została podana konsumentom do wiadomości w kontrolowanej placówce (tj. „*Informacja dla użytkowników o sposobie postępowania ze zużytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym*”).

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), (zwanej dalej: „*Kpa*”), Kujawsko-Pomorski WIIH zawiadomieniem z dnia 30 września 2021 r., poinformował ww. przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w:

- art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie - za nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- art. 91 pkt 26 lit. c) ww. ustawy - za brak informacji, umieszczonej w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Jednocześnie, w piśmie tym organ pierwszej instancji poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu, na mocy art. 10 Kpa, prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, jak również sporządzania z nich notatek lub odpisów. Na realizację tych uprawnień organ wyznaczył stronie 10-dniowy termin, liczony od dnia doręczenia niniejszego zawiadomienia. Ww. pismo dostarczono stronie w 4 października 2021 r.

Strona nie skorzystała jednak z przysługujących jej uprawnień, nie odniosła się do zebranych dowodów i materiałów ani też nie wystosowała żadnych pism, wyjaśnień, stanowisk w przysługującym jej 10-dniowym terminie, które mogłyby stanowić dowód w niniejszej sprawie.

W dniu 28 października 2021 r. Kujawsko-Pomorski WIIH, działając na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c), art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję (nr NRB-16/2021), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za:

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 2 listopada 2021 r.

W dniu 3 listopada 2021 r. przedsiębiorca, za pośrednictwem poczty elektronicznej, mając na uwadze art. 73 Kpa, wystąpił do organu pierwszej instancji z wnioskiem o udostępnienia (do wglądu) akt sprawy i wykonania fotokopii, kserokopii akt sprawy dotyczących wydanej w dniu 28 października 2021 r. decyzji administracyjnej nr NRB-16/2021.

W odpowiedzi na powyższe, Kujawsko-Pomorski WIiH, w tym samym dniu, tj. 3 listopada 2021 r. za pośrednictwem wiadomości e-mail, udzielił przedsiębiorcy odpowiedzi, informując go o najbliższym terminie związanym z udostępnieniem akt. Termin ten wyznaczono na 8-9 listopada (w godzinach 9.00-14.00).

W dniu 9 listopada 2021 r. osoba upoważniona do reprezentowania przedsiębiorcy, na podstawie przedłożonego upoważnienia, dokonała szczegółowego przeglądu akt sprawy dotyczących wydania decyzji nr NRB-16/2021. Na jej prośbę wykonano kserokopie w/w dokumentacji.

W dniu 29 listopada 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Kujawsko-Pomorskiego WIiH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu (w piśmie z dnia 15 listopada 2021 r.; data wpływu do organu pierwszej instancji: 18 listopada 2021 r.) wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz wydanie decyzji odstępującej od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej poprzestającej na pouczeniu strony.

W uzasadnieniu odwołujący poinformował, że kontrolujący zarzucili mu brak wywieszonej kartki z informacjami dla klienta o nieodpłatnym odbieraniu w punkcie sprzedaży zużytego sprzętu i wyszczególnienia informacji o punktach zbierania tego sprzętu. Podkreślił przy tym, że: *„Informacja ta znajdowała się w naszym sklepie od dnia obowiązywania ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.”* Wyjaśnił, iż z przyczyn od niego niezależnych kartka z wymaganymi informacjami została przestawiona podczas prac porządkowo-remontowych. Sam przedsiębiorca nie przebywał na terenie sklepu podczas prac porządkowo-remontowych, stąd nie mógł dostrzec uchybienia. Od pracownika dowiedział się o kontroli, na którą niezwłocznie przybył. Nadmienił, że tabliczka z informacją została niezwłocznie umieszczona na swoim miejscu oraz zaznaczył, że nie miał żadnego wpływu na powstałe naruszenie, które nastąpiło w trakcie prac porządkowych i wynikało z niedopatrzenia pracownika sprzątającego placówkę. Poinformował, że uzupełnił brakujące informacje, podkreślając równocześnie że nie były one widoczne dla konsumentów zaledwie przez kilka godzin. Odwołujący nadmienił, że sklep który prowadzi funkcjonuje w trudnych realiach rynkowych (pandemia, Internet, duże sieci handlowe) i odwiedza go coraz mniej klientów.

Ponadto, w piśmie odwoławczym strona podniosła, że prowadzi działalność od 1996 r. i pomimo ciągle zmieniających się przepisów zawsze stara się ich przestrzegać, wypełniać je z należytą starannością. Od organów państwowych oczekuje jednak pomocy w *zawitych niekiedy przepisach* oraz zrozumienia, gdyż *„Zrozumienie i wspólna współpraca obu strony*

przyniosą klientom większy pożytek w wprowadzanych przepisach i ich wypełnianiu". Zamiast kary oczekuje pomocy od Instytucji Państwowych „w przedzieraniu się przez gęszcze przepisów” i zasugerował, by organ poprzestał na pouczeniu. Uzasadniając swoją argumentację podał, iż nigdy nie stwierdzono wobec niego jakichkolwiek naruszeń. Oprócz tego, organowi pierwszej instancji skarżący zarzucił, że wszczynając postępowanie administracyjne nie poinformował go o wysokości nałożenia kary tylko o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego na podstawie art. 91 pkt 25 i 26 lit c) ustawy o użytym sprzęcie. Przedsiębiorca zaznaczył, że nie brał czynnego udziału w postępowaniu, ponieważ „z zakończonego postępowania i protokołu kontrolnego jednoznacznie wynikało, że wszystko zostało wyjaśnione i należycie wykonane, a do pozostałej części kontroli nie było wnoszonych żadnych zastrzeżeń”. Uznał zatem, że Urząd po zapoznaniu z zebraną dokumentacją odstąpi od nałożenia kary i nie brał pod uwagę, że może zostać nałożona na niego jakakolwiek kara pieniężna. Powołując się na art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie skarżący założył, że Organ kontroli Państwowej nie powinien wszczynać postępowania wobec podmiotu, który przedstawi organowi okoliczności wskazujące, że podmiot ten nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć.

W dalszej kolejności, strona skarżąca zarzuciła organowi, że w trakcie kontroli sklepu inspektorzy wykonali kilkadziesiąt zdjęć, których z nieznanych przyczyn nie udostępniono jej podczas przeglądania akt sprawy. Zaznaczyła, że została pozbawiona prawa do wglądu do pełnej informacji, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa.

Przedsiębiorca podniósł również, że organ pierwszej instancji zakłócił 14-dniowy bieg terminu do złożenia odwołania poprzez wyznaczenie *odległego* terminu wglądu do akt sprawy. W związku z tym, krótki czas (7 dni) na złożenie odwołania nie pozwolił stronie na wnikliwe zgłębienie całej sprawy i przedstawienie szczegółowo zaistniałej sytuacji.

Na zakończenie, przedsiębiorca podał, iż w art. 189a-189k Kpa ustawodawca uregulował przesłanki związane z nakładaniem/wymierzaniem administracyjnej kary pieniężnej. Powołując się w szczególności na art. 189f § 1 pkt 1 Kpa przedsiębiorca stwierdził, że dopuścił się naruszenia prawa w stopniu *znikomym*, albowiem zaprzestał naruszenia prawa i ponownie wywiesił wymagane informacje.

Pismem z dnia 9 grudnia 2021 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z odwołaniem do decyzji (nr NRB-16/2021) Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 28 października 2021 r. oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień. Dodatkowych dowodów i materiałów do sprawy nie wniesiono.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych

rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest zobowiązany **do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji** w zakresie, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł.

Dodatkowo, należy mieć na uwadze przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:

- a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
 - 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Natomiast, zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużyтым sprzęcie, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, podlega karze pieniężnej w wymiarze od 5.000 zł do 500.000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia - w czasie jednego postępowania - kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że kontrolowany przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz
- art. 39 pkt 2 o zużyтым sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) oraz art. 93 ust. 2 i ust. 5 ustawy o zużyтым sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Tym samym działania Kujawsko-Pomorskiego WIIH były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Strona postępowania w piśmie odwoławczym wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz wskazała, że zgodnie z treścią art. 189f § 1 pkt 1 Kpa organ powinien odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej z uwagi na *znikomą* wagę naruszenia prawa

oraz ze względu na okoliczność, iż zaprzestano naruszenia prawa (strona wywiesiła wymagane informacje). Zaznaczyła również, że nie miała żadnego wpływu na powstałe naruszenie, gdyż nastąpiło ono w wyniku *niedopatrzenia* pracownika. Skarżący nadmieniał, że oczekuje od organów państwowych pomocy w *zawitych niekiedy przepisach* i zrozumienia wskazując na potrzebę współpracy pomiędzy przedsiębiorcą a organem oraz sugerował poprzestanie na pouczeniu. Wytknął organowi, że nie poinformował go o wysokości nałożenia kary, lecz o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego oraz zaznaczył, że nie przypuszczał, że po uzupełnieniu brakujących informacji zostanie na niego nałożona jakakolwiek sankcja o charakterze pieniężnym. Ponadto, skarżący podniósł, że pozbawiono go prawa do wglądu do pełnej dokumentacji sporządzonej na miejscu kontroli (kilkudziesięciu zdjęć), a poprzez wyznaczony mu *odległy* termin do wglądu do akt sprawy został pozbawiony możliwości wnikliwej analizy sprawy i przedstawienia szczegółowo zaistniałej sytuacji. Uznał, że organ pierwszej instancji *zakłócił bieg* 14-dniowego terminu na złożenie odwołania skracając go do 7 dni.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, Prezes UOKiK stwierdza, że nie zasługują one na uwzględnienie. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż obowiązkiem przedsiębiorcy - dystrybutora, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności, jak również ich respektowanie. Przepisy te stwierdzają jednoznacznie, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowania obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytych sprzęcie. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa i w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność placówki którą prowadzi oraz zatrudnionych przezeń pracowników, by nie doszło w niej do naruszeń aktualnie obowiązujących przepisów, zwłaszcza, że przedsiębiorca ten jest doświadczonym podmiotem gospodarczym i swoją działalność prowadzi od października 1996 r., czyli od ponad 25 lat. Podkreślić należy, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest bowiem okolicznością **całkowicie zależną od przedsiębiorcy**.

Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że różnorodne czynności, takie jak porządkowanie sklepu lub remont, czy też nieobecność przedsiębiorcy lub zwykłe „*niedopatrzenie*” pracownika, który „*zapomniał*” umieścić informacji na właściwe miejsce, nie stanowią usprawiedliwienia strony wobec faktu, że nie miała na żadnego wpływu na powstałe naruszenia. W sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej w trakcie prac porządkowo-remontowych, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa również w tym przypadku i będzie monitorował, czy wymagane informacje zostaną ponownie uwidocznione w placówce. Na przedsiębiorcy spoczywa również obowiązek odpowiedniego przeszkolenia pracowników. Nadto, w opinii Prezesa UOKiK nieprzekonująca jest argumentacja, w której skarżący stwierdził, że konsumenci nie mieli dostępu do wymaganych informacji w przeciągu „*zaledwie kilku godzin*”, ponieważ obowiązujące przedsiębiorców przepisy dotyczące zużytego sprzętu zostały skonstruowane w taki sposób, że nie przewidują żadnych czasowych ulg, zwolnień lub wyjątków od obowiązków dystrybutora ze względu na różnorodne uwarunkowania zewnętrzne, zależne bądź całkowicie niezależne od przedsiębiorcy.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że bez znaczenia w tym przypadku pozostaje fakt, że stwierdzone w toku kontroli uchybienia zostały usunięte w trybie bezzwłocznym, jeszcze przed zakończeniem kontroli inspektorów reprezentujących Kujawsko-Pomorskiego WIiH. Z punktu zastosowania przepisów ustawy o zużytych sprzęcie kluczowe znaczenie ma bowiem fakt, że w dniu kontroli, **wszystkie** wymagane informacje, w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych. Do naruszenia przyznaje się sam przedsiębiorca (zob. Protokół kontroli z dnia 21 września 2021 r., karta nr 3: „Pan [...] potwierdził, że wyżej opisane informacje faktycznie nie były uwidocznione w kontrolowanym sklepie”). Celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienia im dostępu do informacji o tym gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Przekazywanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest również bardzo istotna. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawienia zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Zatem, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia (wykonywania) tego rodzaju działalności, w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego (elektronicznego) który prowadzi, powinien umieszczać wszystkie wymagane informacje wymienione w art. 37 ust. 1-3 oraz 39 pkt 2 ww. ustawy. Zauważyć należy, że w niniejszej sprawie przedsiębiorca wprawdzie uzupełnił brakujące informacje (jak wynika z Protokołu kontroli w dniu 21 września 2021 r. wyeliminowano nieprawidłowości), jednakże nastąpiło to dopiero w **następstwie** przeprowadzonej kontroli. Jednocześnie, podkreślić należy, że podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Organ drugiej instancji wskazuje nadto, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o zużytych sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy. Samo udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem, stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego, co w niniejszym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Organ drugiej instancji nie podziela także poglądu strony jakoby naruszenie przez nią przepisów miało charakter *znikomy*. O znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny (np.

brakowałyby tylko niektórych zapisów). Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Z materiału dowodowego zebranego przez inspektorów WIIH w Bydgoszczy wynika jednoznacznie, że skarżący przedsiębiorca **nie zamieścił żadnych informacji**, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. W konsekwencji powyższego, konsumenci zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. W opinii organu drugiej instancji w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, ponieważ przedsiębiorca całkowicie nie zrealizował nałożonego na niego obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Zważyć należy, że w realiach kontrolowanej sprawy bezspornie dowiedziono, że stronie została udowodniona okoliczność naruszenia prawa.

Przechodząc na grunt podniesionych przez stronę oczekiwań względem organów państwowych, które polegać mają, pomocy w zrozumieniu tychże organów „w *zawitych niekiedy przepisach*” („*przedzieraniu się przez gąszcz przepisów*”), a w konsekwencji poprzestaniu na pouczeniu, Prezes UOKiK, po wnikliwej analizie materiału dowodowego, stwierdza, że brak jest podstaw do przychylenia się do wniosku strony i poprzestania wyłącznie na pouczeniu, gdyż stan faktyczny wprost wskazuje na istotne naruszenie obowiązków informacyjnych jakich dopuściła się strona. Ponadto, jak wynika z przedłożonej dokumentacji, w prowadzonym przez Kujawsko-Pomorski WIIH postępowaniu organ w sposób w sposób należyty wypełnił swoje obowiązki, tj. zastosował i wytłumaczył stronie przepisy prawa materialnego i administracyjnego w sposób prawidłowy, jasny oraz wyczerpujący. Strona nie wywiązując się należycie z obowiązków jakie na niej spoczywają nie może tłumaczyć się trudnościami w zrozumieniu *zawitych* przepisów i niejako przerzucać odpowiedzialności na organ. Oprócz tego, argumentacja strony wskazująca na „*zawitości*” przepisów nie jest w ocenie Prezesa UOKiK przekonująca, ponieważ przedsiębiorca jest świadomym ogniwem funkcjonującym na rynku i powinien znać obowiązujące prawa. Ponadto miał możliwość zasięgnięcia informacji w kancelarii prawnej lub organizacjach zrzeszających przedsiębiorców w zakresie ciężących na nim obowiązków. Popetniony przez skarżącego delikt administracyjny trudno więc tłumaczyć bliżej niesprecyzowanymi *zawitościami* przepisów i czy wiązać z brakiem zrozumienia po stronie organów państwowych.

Ponadto, przedstawione przez stronę zarzuty w kwestii domniemanego niewywiązania się przez organ z obowiązków wynikających z art. 10 Kpa, co wyrażało się m. in. niepoinformowaniem jej o wysokości nałożenia kary są w ocenie Prezesa UOKiK nietrafione. We wszystkich etapach (czynnościach) postępowania administracyjnego Kujawsko-Pomorski WIIH zapewnił stronie wszystkie uprawnienia, przedstawił obowiązki, które wynikają z przepisów prawa administracyjnego oraz materialnego, w tym umożliwił dostęp do czynnego udziału w każdym etapie postępowania (tj. wglądu do akt sprawy, sporządzania kopii, zgłaszania żądań i wniosków dowodowych, przedstawiania własnego stanowiska itp.). Postępowanie administracyjne przeprowadzono w sposób prawidłowy. Stronę poinformowano o wszczęciu postępowania administracyjnego oraz o wszystkich czynnościach

w toku postępowania administracyjnego w sposób nie budzący zastrzeżeń, jak również nie stwierdzono, by organ przekroczył uprawnienia w zakresie art. 10 Kpa. Po otrzymaniu pisma wszczynającego postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia. Z zebranej dokumentacji wynika, że organ w piśmie z dnia 30 września 2021 r. (zawiadomienie o wszczęciu) wyznaczył stronie 10 dni na wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz umożliwił wgląd w akta sprawy oraz sporządzanie odpisów czy też notatek. Niniejsze pismo strona odebrała w dniu 4 października 2021 r., a zatem do 14 października 2021 r. włącznie miała możliwość skorzystania z przysługującego jej prawa. Nadto, strona mając wiedzę o tym, że wobec niej toczy się postępowanie administracyjne, nie zakończone żadnym finalnym rozstrzygnięciem, powinna była spodziewać się pisemnej korespondencji od Kujawsko-Pomorskiego WIIH. Tymczasem, dopiero po otrzymaniu ostatecznego rozstrzygnięcia (decyzji) wystąpiła ona do organu o udostępnienie akt. Zaznaczyć należy, że organ i tym razem przychylił się do prośby strony i umożliwił jej bez przeszkód wgląd w akta, pomimo, że na czynność tę przewidziano inny, wcześniej określony termin.

W tym miejscu należy również wyjaśnić, iż zgodnie z wymaganiami art. 61 Kpa powinnością organu jest poinformowanie strony o wszczęciu postępowania administracyjnego, jeśli odwołanie spełnia określone wymogi formalne i prawne. Na etapie wszczęcia postępowania, który jest etapem wstępnym, organ jedynie rozpoznaje sprawę. Następnie, w dalszym etapie szczegółowo bada, wszystkie okoliczności, analizuje stan faktyczny w oparciu o art. 7 Kpa, jak również prowadzi postępowanie w sposób zgodny z zasadą zawartą w art. 8 Kpa, tzn. kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności oraz równego traktowania. Przy ustalaniu wysokości kary bierze również pod uwagę ustawowe przesłanki. Dopiero po ich przeanalizowaniu organ ostatecznie podejmuje decyzję o rozstrzygnięciu sprawy oraz wysokości kary pieniężnej. W żadnym wypadku nie następuje to na etapie wszczęcia postępowania administracyjnego.

Nie sposób również zgodzić się z twierdzeniem przedsiębiorcy, który utrzymuje jakoby jego prawa zostały ograniczone poprzez wyznaczenie *odległego* terminu na przeglądanie akt, a organ *zaktócił bieg* (14-dniowego) terminu przysługującego mu na odwołanie. Zauważyć należy, że w dniu 3 listopada 2021 r. strona (drogą elektroniczną) złożyła wniosek o udostępnienia akt, wgląd w akta sprawy, a organ w tym samym dniu udzielił stronie odpowiedzi jednocześnie informując ją o dostępnym terminie ustalonym na dzień 8 lub 9 listopada 2021. Wyznaczony termin 5-6 dniowy (a więc krótszy niż 7 dni) nie jest w ocenie organu drugiej instancji terminem *odległym*, zważywszy na okoliczność, że pracownicy organu posiadają szereg rozmaitych obowiązków oraz prowadzą jednocześnie wiele spraw zgodnie z przyznanymi mu kompetencjami. Poza tym, strona nieukontentowana z wyznaczonego jej terminu mogła, zgodnie z przysługującymi jej na mocy art. 37 Kpa uprawnieniami, wnieść ponaglenie na bezczynność lub przewlekłość organu. Zastrzeżenia strony usiłujące niejako przerzucić ciężar gatunkowy winy na rzecz organu pierwszej instancji są w opinii Prezesa UOKiK są dalece nieuzasadnione, zwłaszcza że tenże organ zapewnił stronie możliwość czynnego udziału w całym ciągu toczącego się postępowania administracyjnego, a strona natomiast wykazała się biernością (podkreślenia Prezesa

UOKiK). Tym samym organ ten nie naruszył art. 10 oraz 129 Kpa oraz nie przekroczył przysługujących mu uprawnień.

Odnosząc się jeszcze do zarzutu strony, zgodnie z którym utrzymuje, że nie udostępniono jej (z nieznanych przyczyn) pełnej dokumentacji, a więc kilkudziesięciu zdjęć wykonanych przez inspektorów podczas kontroli, Prezes UOKiK w tym miejscu pragnie wyjaśnić, że znaczna część wykonanej przez inspektorów dokumentacji fotograficznej dotyczyła kontroli związanej z wykonaniem przez przedsiębiorcę działań naprawczych oraz 5-ciu losowo wybranych artykułów oferowanych do sprzedaży celem sprawdzenia przestrzegania również obowiązków określonych w art. 39 pkt 1 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, a więc dotyczyła produktów wymienionych w Zał. 1 do Protokołu kontroli (zob. „Wykaz kontrolowanych wyrobów w zakresie spełnienia wymagań art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (...)"). W związku z tym, że organ w ww. zakresie nie stwierdził nieprawidłowości, nie zachodziła konieczność ich załączania do akt przedmiotowej sprawy. Do dokumentacji natomiast organ dołączył wyłącznie materiał dowodowy, który dotyczył niniejszego postępowania odwoławczego i który budził zastrzeżenia organu.

Przechodząc do postulatu strony o uchylenie decyzji w całości (odstąpienie od wymierzenia kary) Prezes UOKiK stwierdza, że nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w kontekście art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Obowiązujące przepisy ustawy o zużytym sprzęcie przewidują możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przestanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Kujawsko-Pomorskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia kary. Przeprowadzona w dniu 20 września 2021 r. kontrola w sklepie przedsiębiorcy wykazała bezspornie, że doszło do naruszenia przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Fakt ten potwierdzają ustalenia kontroli zawarte w Protokole kontroli, podpisanym przez samego przedsiębiorcę. Do Protokołu strona nie wniosła uwag w przewidzianym 7-dniowym terminie (o czym została prawidłowo poinformowana w Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego). Ustalenia poczynione przez organ, a więc brak w widocznym miejscu wywieszek informujących o możliwości odbioru zużytego sprzętu oraz punktach odbioru tego sprzętu, dowodzą braku należytej dbałości przedsiębiorcy w zakresie umieszczania obligatoryjnych informacji o zużytym sprzęcie, w placówce handlowej którą prowadzi. Zauważyć należy również, że strona w odwołaniu sama przyznała, że wymagane informacje tj. „wywieszona kartka” znajdowała się w sklepie od dnia obowiązywania ustawy o zużytym sprzęcie, jednak w trakcie sprzątnięcia została czasowo usunięta. Pozwala to na wysnucie

wniosku, że posiadała ona wiedzę, jakiego rodzaju informacje powinna była zamieścić w widocznym miejscu w sklepie, a jednak nie wywiązała się należycie ze swych obowiązków. Powinna była uwzględnić/ przewidzieć, że owa „kartka” stanowi istotną informację dla konsumentów, a zarazem dopilnować, by znalazła się ona za każdym razem w widocznym miejscu w sklepie. Fakt ten zdecydowanie przemawia na niekorzyść skarżącego podmiotu. Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK stwierdził, iż kontrolowany przedsiębiorca nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, a okoliczności powyższe nie dowodzą, że kontrolowany podmiot nie miał wpływu na powstałe naruszenie (nie stanowią usprawiedliwienia strony wobec nieprzestrzegania przepisów dot. zużytego sprzętu). W związku z tym Kujawsko-Pomorski WIH zasadnie nałożył karę pieniężną za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, organ drugiej instancji informuje, że nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f §1 pkt 1 Kpa, na który powołuje się strona skarżąca. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4, a ponadto w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, co nie pozwala uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma. Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można natomiast uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ strona jeszcze w toku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże przesłanki te muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w niniejszym przypadku nie spełniono warunku ich kumulatywności.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189 f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Mając powyższe na względzie, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania czy też podstaw do zmiany decyzji polegającej na odstąpieniu od zastosowania sankcji i poprzestania jedynie na pouczeniu.

Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej (na wniosek strony) w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary (anulowania), jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w wymiarze określonym przez Kujawsko-Pomorski WIIH.

Podsumowując, Prezes UOKiK stwierdza, że Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3, dokonał właściwej analizy okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wymierzając jedną karę za wszystkie (dwie) stwierdzone nieprawidłowości, w dolnej granicy przedziału wskazanego w ww. ustawie, tj. w wysokości 5.000 zł.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja (nr NRB-16/2021) Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy z dnia 28 października 2021 r. (nr akt kontroli: NRB.8361.163.2021) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna. Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej